

עמ"ת 59493/10/21 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

עמ"ת 59493-10-21 פלוני (עציר) נ' מדינת ישראל

בפני
עוררים
נגד
משיבים
החלטה

כבוד השופט ניצן סילמן
פלוני (עציר)
מדינת ישראל

1. ערר על החלטת בית משפט השלום בעכו (כב' השופט ויליאם חאמד) מיום 20/10/21 בתיק מ"ת 12800-10-21.

2. כנגד העורר הוגש כתב אישום בתיק ת"פ 12729-10-21, המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש לבת זוג (3 עבירות), לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, תקיפה סתם של בת זוג, לפי סעיף 382 (ב) לחוק, ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

3. כתב האישום הנ"ל מתאר, לפי הנטען שם, שלושה אירועים שונים, כמפורט להלן:

בתאריך 31.07.21, בשעה 20:42 לערך, בילתה בת זוגו של העורר, גב' ח"ח (להלן - "ח"), בחתונה במקום שאינו ידוע למאשימה. בנסיבות אלה, בין השעות 20:43 - 22:34 לערך, שלח העורר הודעות כתובות בישמון "וואטסאפ" מהטלפון הנייד שלו לטלפון הנייד של ח', במסגרתן דרש ממנה כי תחדל לרקוד בחתונה ותלך הביתה. בהמשך לכך, משיצאה ח' מהחתונה, פגש בה העורר ותקף אותה בגבה, בצווארה ובחלקים נוספים בגופה, באופן שאינו ידוע למאשימה, ולא חדל ממעשיו עד שאיבדה את הכרתה.

בתאריך 29.12.20, עובר לשעה 20:00, בשעה ומקום שאינם ידועים למאשימה, דרש העורר מח' למסור לו את מכשיר הפלאפון שלה על רקע חשדו כי היא משוחחת עם אחר, ובנסיבות אלה הוא נטל את המכשיר. במעמד זה, ניסתה ח' לשבור את הפלאפון, ללא הצלחה, והעורר דרש ממנה את הסיסמה לפתיחת הפלאפון, ומשסירבה לבקשתו, הוא נטל גחל חם של נרגילה ומלקחיים מברזל והצמיד את הגחל לגופה של ח' תוך שהוא אומר לה כי לא ירפה עד שתמסור לו את הסיסמה לפתיחת הפלאפון. כתוצאה ממעשיו הנ"ל של העורר נגרמה לח' כוויה בגופה. באותן נסיבות, נטל העורר סכין ואיים על ח' בפציעה שלא כדין בגופה באופן שכיוון את הסכין לאזור החזה והלב של ח', ומשהזיזה זו את הסכין מגופה, נגרם לה חתך רוחבי של כ- 2 ס"מ בזרת יד שמאל ודם רב ניגר מאצבעה, והיא פונתה לקבלת טיפול רפואי בבית חולים רמב"ם, לביצוע תפרים.

בין תאריך 28.06.20, בשעה שאינה ידועה למאשימה, לבין תאריך 29.06.20 בשעה 02:00 או בסמוך לכך, במקום שאינו ידוע למאשימה, תקף העורר את ח' באופן אשר אינו ידוע למאשימה וכתוצאה מכך נגרמו לח' חבלות בדמות המטומה בקרקפת אוקסיפיטלית מימין, שפשוטים בגפיים תחתונות, נפיחות ודיפורמציה של

קרטול שמאל ותת פריקה של מפרק קרטול שמאל, והיא נזקקה לטיפול רפואי בבית החולים לצורך קיבוע הקרטול בגבס.

4. ב"כ המאשימה טענה לקיומן של ראיות לכאורה ועתרה למעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

לטענתה, מדובר בחקירה שהחלה בגין עבירות רצח, במסגרתה נחקרו העורר וח', ונפרק מכשיר הפלאפון של ח' לפי צו בית משפט, אז נתגלו בו ראיות המצביעות על ביצוע העבירות נשוא כתב האישום שבפנינו. בין היתר נתגלו שם התכתבויות בוואטס-אפ בין ח' לבין מספר עדות תביעה, במסגרתן היא סיפרה להן כי היא סובלת מנחת זרועו של העורר וזוהי תחת פחד ואימה, וכי היא עייפה מחייה.

כן הפנתה ב"כ המאשימה לתשואל מצולם, מוקלט ומתומלל שנערך לעדת התביעה אסלאם סמניה (להלן - "אסלאם"), בו פירטה אסלאם, לפרטי פרטים, את שעברה ח' באחד מאירועי האלימות, עד כדי כך שהיא טסה לתורכיה ושבה לארץ לאחר שהעניינים נרגעו. לטענת ב"כ המאשימה, חיזוק לעדותה של אסלאם ניתן למצוא בתמונות אשר אותרו במכשיר הפלאפון של ח', המתעדות סימן הכוויה, בצורה של גחל עגול התואם לגחל נרגילה, על גופה של ח', וכן בתמונת אצבע הזרת של ח' כשהיא חבושה, אשר תואמת לחתך המתואר בכתב האישום. מעבר לכך, הפנתה ב"כ המאשימה למסמכים רפואיים של בית החולים רמב"ם בחיפה, המתעדים חבלות על גופה של ח'.

5. ב"כ העורר טענו להעד ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר. לטענתם, מדובר באירועים שהראיות לכאורה לגביהן בעוצמה נמוכה וסיכויי ההרשעה בהם, לאור הקשיים המשפטיים, מחייבים שחרור לחלופה טובה. הסנגורים ציינו כי ח' לא הגישה תלונה כנגד העורר או אחר, ואין תלונה כלשהיא מטעם גורם אחר.

ב"כ העורר ציינו עוד כי הבסיס לראיות בתיק זה הוא פריקת הפלאפון של ח', כאשר כל תוצרי הפריקה של העדות בתיק זה לא נמצאים בתיק, וגם המכשירים של העדות לא נתפסו, ולכן, אין ראיה לקשור את ההתכתבויות שבתיק החקירה למכשיר הפלאפון של ח' ולמכשירי הפלאפון של יתר העדות.

לטענת ב"כ העורר, ההתכתבויות עליהן נסמכת המבקשת הינן עדות שמועה, שלא ניתן להכשירה באמצעות סעיף 10 ב' לפקודת הראיות, מאחר ואין במקרה שבפנינו סמיכות זמנים בין אמירת הדברים לבין תיעודם, ואף לא באמצעות סעיף 12 לפקודת הראיות, מאחר ואין הוכחה לשימוש באמצעי פסול.

לגבי האירוע המפורט בסעיף 7 לכתב האישום טענו ב"כ העורר כי מבדיקה חומרי החקירה עולה כי ח' פונתה לבית החולים כשהיא פצועה, לאחר שנפלה מקומה שנייה, כאשר העורר כלל לא היה במקום. לטענתם, פגיעות ראש וגפיים מהן סבלה ח' תואמת לנפילה מגובה. יתרה מכך, מהדו"ח החסוי של השיחה של המתלוננת עם הפסיכיאטר, מצוין כי היו לח' בעברה מספר ניסיונות התאבדות, וכי הנפילה ביום האירוע הנטען הייתה ניסיון אובדני מתוך צער וכאב על מותו של אחיה בתאונת אופנוע.

עוד נטען כי, אף עיון בהודעות הוואטס-אפ, שלפי הנטען על ידי המאשימה הוחלפו בין ח' לבין חברותיה מיום 02.08.21, בהן היא מתארת כי היא יוצאת עם אדם רגיש וקנאי אשר תקף אותה לאחר החתונה, מלמד כי לא ניתן להבין כי המדובר דווקא בעורר ולא באדם אחר.

עוד הוסיפו הסנגורים כי, באשר לאירוע מיום 29.12.21, אין בתיעוד הרפואי זכר לכוויות, אלא לחבלה באצבע,

שח' מציינת לגביו כי נחתכה מסכין פירות.

6. בהחלטה מיום 20/10/21 קבע בית המשפט קמא כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית תקינה, עילת המעצר סטטוטורית, ונוכח קיצוניות המעשים המלמדים על מסוכנות גבוהה ביותר, הורה על מעצר המשיב עד תום ההליכים כנגדו. החלטה זו היא ביסוד הערר.
7. לפני שאכנס לגוף הדברים אציין כי אין חולק שאלומות כלפי נשים היא חמורה מאין כמוה; מנציחה עיוותי חשיבה, תפיסות שמקומן לא יכירן, ונזקיה - הנפשיים והפיזיים, אין להם שיעור; האלימות כלפי נשים מכרסמת בחוסן החברה, ובזכות האנושית הבסיסית לשלום, שוויון, וכבוד.
8. המעשים המתוארים בכתב האישום קשים הם ומזעזעים; קריאת התכתובות מפריקת הטלפון מותירה רושם קשה. עם זאת לשופט המעצר אין אלא את הדין, ולתחושותיו האישיות, אין מקום בהכרעה.
9. עיינתי בחומר החקירה; המקרה רחוק מלהיות פשוט.
10. סופו של יום, כמעט אין מחלוקת בין הצדדים לגבי מהן הראיות, והאם קיימים קשיים; גם המאשימה, בהגינות, אישרה כי אין מדובר בתיק פשוט אלא בתיק מורכב (דיון 28/10 שו' 5).
11. הגם שעילת המעצר בוהקת, הקשיים כאן אינם של מה בכך.
12. למעשה ניתן לחלק את הקשיים (!!) לכמה קבוצות.
13. ראשית- תוכן העדויות; אין עדות ישירה; גם פריקת הטלפון של המתלוננת אינה כוללת תיאור אירוע אלא תיאור חבלות, רמיזה ביחס למשיב, וזאת בכל המקרים. כלומר הגם שתוכן הפריקה משמש אלמנט מפליל, הוא רחוק מלהיות ממוקד.
14. שנית- קבילות הראיות- צודק בית המשפט קמא עת הוא מציין כי שאלת קבילות היא עניין לתיק העיקרי; אלא מקום בו מדובר בטלפון 'מתלוננת' שלא אותרה, הודעותיה לצדדי ג' לא יוגשו בצורה פשוטה. שאלת הקבילות היא ענן המרחף מעל; במה דברים אמורים- מקום בו התוכן מובהק, ויש תמיכה איתנה בראיות חיצוניות, נדחת אכן שאלת הקבילות רק לתיק העיקרי, ויכול אף לא תשפיע על עוצמה; מנגד, מקום בו שאלת הקבילות מצטרפת לקשיים נוספים, יש לתת גם לה את הדעת. ודוק- פריקה ע"י חוקר מיומן יכולה להשליך על טיב הפריקה אך לא על התוכן הנפרק.
15. שלישית- העובדה כי חרף קביעה כי המסוכנות הנה ספציפית (למעשה סיפא החלטת בית המשפט קמא כולה מתארת המסוכנות כלפי ח') לא רק שהמתלוננת לא העידה בתיק, לא הגישה תלונה, **אלא נכון לעת זו לא אותרה המתלוננת.**
16. רביעית- עדויות החברות- גם כאן קיים קושי הן בתוכן והן בקבילות; כלל העדויות הן מפי השמועה (גם בית המשפט קמא קבע כך- סעיף 23 להחלטה); חלקן אף אינו מסבך (קטרין); העדות היחידה בעלת משקל וקבילות אפשרית- הנה עדות אסלאם, לגבי דברים שסיפרה לה המתלוננת, בגין האירוע בגללו נמלטה לטורקיה; ניסיון להכיר באמרה מכוח כלל הרס גסטה אינו פשוט, שכן אין חולק שאסלאם מתארת דברים שחוותה ח'- המתלוננת,

לטענת המתלוננת, לפני נסיעתה לטורקיה, אותם מספרת ח' לאסלאם לאחר שובה מטורקיה. כלומר מדובר באמרת קורבן לצד ג', בחלוף כמה וכמה ימים.

17. אגב, ערכו הראייתי של התשאול שנערך לאסלאם **כיום** אינו רב; מדובר בריענון של עדות ביחס לאמרה שהנה עדות מפי השמועה.

18. חמישית- כל התיק נסמך על ממצאי הפריקה השנויים במחלוקת; דא עקא שלהבנתי כל שהועבר וקיים לעת זו הנ רק האמרות המפלילות לכאורה; מקום בו כלל התיק מסתמך על ממצאי פריקה, היה ראוי כי יועברו להגנה פלטי פריקה נרחבים יותר, אולי התכתבויות מלאות לתקופות הרלבנטיות, שמא בצד ממצאים מפלילים קיימים גם ממצאים אחרים.

19. שיטת- בית המשפט קמא מוצא כי שוני בגרסאות פציעת ח' (!) מחזק את גרסת המאשימה- סעיף 12 להחלטה; גם אם יש בכך ללמד על חששה של ח' מהעורר, קשה לראות הכיצד אי עקביות בגרסת ח' ומשפחתה, מחזק המסד העובדתי.

20. סיכומי- אכן מדובר במקרה קשה ומזעזע, וככל שיוכח המתואר בכתב האישום, ברמה הנאותה, יש להוקיע המעשים.

21. דא עקא שגם בשלב זה ניתן לראות כי מדובר במקרה הרחוק מלהיות פשוט לניהול, קשיים ממשיים ושאלות ראייתיות קשות.

22. אביא דברים שנכתבו ממש לאחרונה ע"י כב' בית המשפט העליון-

"השאלות הבלתי פתורות, והקשיים שעולים מגרסאות הצדדים, לבטח ילובנו במסגרת ההליך העיקרי, כנדרש. אכן, כפי שנאמר בהחלטת בית המשפט המחוזי, בשלב זה, אל לו, לשופט להעביר תחת שבטו את חומר הראיות ולבחון את מהימנותו; אחרי ככלות הכול 'ראיות לכאורה' - יש כאן. כפי שנקבע בבית משפט זה לא אחת: "בשלב הנוכחי של ההליך העיקרי, טענת העורר בדבר כרסום בחומר הראיות אינה יכולה לעזור לו. קיומן של ראיות לכאורה, לצרכי מעצר עד תום ההליכים, נקבע לפי המבחן של 'אם נאמין': 'אם נאמין לראיות התביעה, האם יהא בהן כדי לחייב את המסקנה שהעורר ביצע את המעשה המיוחס לו?' (בש"פ 215/19 סלאימה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] והאסמכתאות שם (22.1.2019)). כך גם בעניין שלפנינו. אם נאמין לגרסה שמסר מוהנד, די בראיות הקיימות בשלב זה, שעל סמך, אם וכאשר יעברו בכור ההיתוך של התיק העיקרי, ניתן יהיה להביא להרשעה. ברם, אף אם מבחינה אנליטית יש בחומר החקירה כדי 'לצלוח' את הרף הנדרש בשלב זה, קשה להתעלם מכך שסימני השאלה - רבים; והכרסום בראיות לכאורה - ניכר. בנסיבות אלה, מצאתי לנכון להורות, כי בית המשפט המחוזי ישוב ויבחן את אפשרות מעצרו של עלי באיזוק אלקטרוני ובפיקוח אנושי, על-פי הצעה שהוצעה זה עתה על-ידו, ברחוב החסידה 9/15 בחדרה, אם יש בה כדי להניח את הדעת."

(בש"פ 6013/21 עלי עזאם סלימאן נ' מדינת ישראל, מיום 26/10/21)

23. התיק יושב לבית המשפט קמא אפוא; זה יעשה לבחון מערך פיקוח היכול לענות על הקהיית מסוכנות העורר במעצר באיזוק אלקטרוני במרחק העולה על 35 ק"מ מאיבטין, בהפקדת ערובות מתאימות. בית המשפט קמא יעשה על מנת לקבוע מוקדם בכפוף ליומנו.

ניתנה היום, כ"ה חשוון תשפ"ב, 31 אוקטובר 2021, בהעדר
הצדדים.